Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		*Ἐξωτερικοῦ :*	
Ἐτησία	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος. . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟΥ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος | *Ἐν Ἀθήναις, 3 Νοεμβρίου 1912* | *Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 49*

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. *(Συνέχεια)*

«Καλὰ πᾶμε», εἶπε μὲ τὸ νοῦ της ἡ Μαριόλα, καθὼς εἶδε πόσο εὔκολα ἔπιασε ἡ πονηρία της. Ἀπ' αὐτό, ἐπῆρε θάρρος κ' ἐσκέφθηκε νὰ πῇ ὅτι τάχα ἔγεινε μιὰ μεγάλη συνωμοσία ἐναντίον τοῦ Λέοντος καὶ ὅτι 'ς αὐτὴ τὴ συνωμοσία εἶχαν μέρος ὅλα τὰ σπουδαιότερα ζῷα· εἶπε μὲ ποιὸ τρόπον τὸ ἔμαθε καὶ πῶς τὰ ἐσταμάτησεν ἀμέσως ὅλα, σὰν ἐφοβέρισε πῶς θὰ τὰ πῇ 'στὸ Βασιλιᾶ.

Σ' αὐτὰ ἐπρόσθεσε πῶς ἄλλοι δυσαρεστημένοι ἀνεκάλυψαν ἕνα μεγάλο θησαυρὸ μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, 'στὰ κτήματα τοῦ Βασιλιᾶ· εἶπεν ἀκόμη, ὅτι κατώρθωσε νὰ τῆς ὑποσχεθοῦν αὐτοὶ οἱ δυσαρεστημένοι, ὅτι δὲν θὰ πλησιάσουν τὸ θησαυρὸ ἐπὶ πολλὲς ἡμέρες καὶ εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα αὐτὴ ἔβγαλεν ἀπὸ τὴ σπηλιὰ ὅλα τὰ πολύτιμα πράγματα καὶ τὰ ἐπῆγε 'ς ἕνα ἀσφαλισμένο μέρος, τὴ νύκτα, μαζὶ μὲ τὸν ἄνδρα της· ἀπὸ τότε ἐπερνοῦσεν ὅλο τὸν καιρόν της μὲ τὸ νὰ μετρᾷ καὶ νὰ τακτοποιῇ αὐτὸν τὸ θησαυρὸ καὶ ἔτσι, σὲ δυὸ μῆνες, ὅλα θὰ ἦταν ἕτοιμα καὶ θὰ ἐπορευόμαστε στὸ Βασιλιᾶ μιὰ εὐχάριστη ἔκπληξι. Ὅλ' αὐτὰ ἦσαν ψέμματα. Ἀλλὰ ὁ Βασιλιᾶς τὰ πίστεψε πέρα πέρα, ἐπειδὴ ἐρέχθηκε τὸ θησαυρό· τὰ ἄλλα ζῷα ἐξουδάθηκαν ἀπὸ ἀγανάκτησι ὅταν ἄκουσαν αὐτὴ τὴν αὐθάδη ἀδιαντροπιὰ τῆς Μαριόλας.

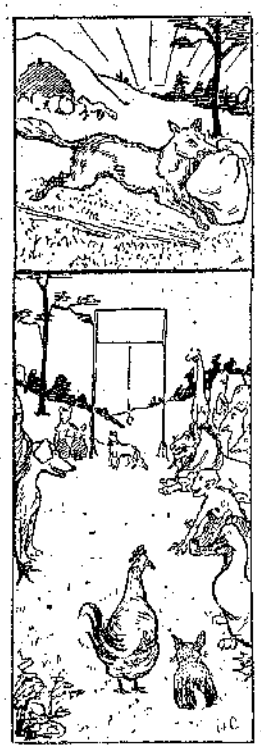

— Τώρα βλέπω τὸ μεγάλο σφάλμα ποῦ ἔκαμα, λέει ὁ Βασιλιᾶς. Μαριόλα, εἶσαι ἐλεύθερη. Νὰ τὴν λύσετε γρήγορα, εἶπε πρὸς τὸ πλῆθος. Ἡ Μαριόλα ἡ Ἀλεποῦ θὰ εἶνε στὸ ἑξῆς εὐνοουμένη μου. Αὐτὴ εἶνε ἡ πιὸ πιστὴ καὶ ἡ πιὸ ἀφοσιωμένη 'ς ἐμένα ἀπὸ ὅλους τοὺς ὑπηκόους μου. Κανεὶς νὰ μὴ μοῦ ξαναπῇ κατηγορίες ἐναντίον της. Ὅποιος μοῦ κάμῃ παράπονον γι' αὐτὴν εἰς τὸ ἑξῆς, νὰ ξέρῃ πῶς θὰ τὸν τιμωρήσω πολὺ αὐστηρά.

Ἡ Μαριόλα κατέβηκε χαρούμενη ἀπὸ τὴν κρεμάλα κι' ἐπῆγε κι' ἔφαγε μαζὶ μὲ τὸ Βασιλιᾶ καὶ τὴ Βασίλισσα.

— Μὲ τὸ συμπάθειο, Μεγαλειότατε, τοῦ λέει ἡ παμπόνηρη, ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς καλὰ θὰ κάνῃς νὰ στείλῃς χωρὶς ἄλλο νὰ βροῦν τὸ θησαυρό. Ἐγὼ θὰ σοῦ 'πῶ ποῦ εἶνε ἀκριβῶς. Πρέπει νὰ περπατήσῃ κανεὶς εἴκοσι τέσσερα χιλιόμετρα ἀπὸ τὸ μεγάλο δρόμο, καὶ ὕστερα νὰ στρέψῃ δεξιά. Ἀκριβῶς ἔξω ἀπὸ ἕνα χωριὸ ποῦ τὸ λένε Κριτσανιστό, εἶνε μιὰ σπηλιά. Ὁ θησαυρὸς εἶνε στὸ βάθος, πίσω 'ς ἕνα σωρὸ ἀπὸ πέτρες. Οἱ χωριάτες δὲ μπαίνουν ποτὲ μέσα 'ς αὐτὴ τὴ σπηλιά, γιατὶ λένε πῶς εἶνε στοιχειωμένη. Δὲν ἔχει νὰ λαθευτῇ κανείς. Ἂν ἤμουν ἐγὼ 'στὴ θέσι σου, θὰ πήγαινα ἀμέσως. Χρειάζονται ἑπτὰ κάρρα γιὰ νὰ κουβαλήσουν ὅλο τὸ θησαυρό.

Ὁ Βασιλιᾶς δὲν εἶχε ἀκούσει ποτὲ νὰ ὑπάρχῃ χωριὸ Κριτσανιστό· ἀλλὰ παραδέχθηκε, ὅτι ἴσως νὰ μὴ τὰ ἤξερε πιὰ ὅλα, καὶ εἶπε πῶς τὸ ἴδιο βράδυ θὰ φύγῃ καὶ θὰ πάῃ γιὰ τὸ θησαυρό. Λέει ὅμως 'στὴν Ἀλεποῦ :

— Θὰ ἦτο πολὺ καλλίτερα, Μαριόλα, νὰ ἐρχόσουν καὶ σὺ μαζί μου καὶ νὰ μοῦ δείχνες τὸ δρόμο.

— Νὰ μὲ συγχωρήσῃς, Μεγαλειότατε, ἀλλὰ δὲ θὰ 'μπορέσω, ἀπαντᾷ ἡ Μαριόλα μὲ ἀπόφασιν· μόλις ἐγλύτωσα ἀπὸ κίνδυνον θανάτου καὶ 'ς ὅλη μου τὴ ζωὴ δὲ θέλω ἡσυχία, ἂν δὲν πάω 'στὴ Ρώμη νὰ προσκυνήσω καὶ νὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν Πάπα νὰ μὲ βγάλῃ ἀπὸ τὸν ἀφορισμό, ποῦ τὸν ἔχω βάρος στὴν ψυχή μου. Φεύγω λοιπὸν τώρα ἀμέσως· δὲν πιστεύω νὰ θελήσῃς νὰ μ' ἐμποδίσῃς, ἀφοῦ ὁ σκοπός μου εἶνε τόσο βιαστικὸς καὶ ἱερός.

Ἡ Μαριόλα ἤξερε πολὺ καλά, ὅτι μόλις ὁ Βασιλιᾶς θ' ἀνεκάλυπτε ὅτι τὸν ἐγέλασεν ἡ παμπόνηρη Ἀλεποῦ γιὰ τὸ θησαυρό, ἡ ζωή της θὰ ἦτον χαμένη· καὶ ἤθελε νὰ τὴν γλυτώσῃ

μ' αὐτὸ τὸ τέχνασμα. Εἶπε λοιπόν, ὅτι θὰ πάγαμέσως νὰ ἑτοιμασθῇ γιὰ τὸ ταξεῖδι, χωρὶς νὰ προφθάσῃ ν' ἀπχαιρετίσῃ κανένα ἄλλον, ἐκτὸς μόνον τὴν Μουγγρὴ τὴν ἀρκούδα καὶ τὸν Ἀρπάχτρα τὸ λύκο.

Ἡ Μαριόλα ἐσκέπτετο ὅτι θὰ τῆς ἐχρειάζετο ἕνα δισσάκι καὶ δύο ζευγάρια γερὰ παπούτσια μὲ καρφιά. Γι' αὐτὸ εἶχε πάει στὸ σπίτι τοῦ Ἀρπάχτρα ὅπου ἐκατοικοῦσε καὶ ἡ Μουγγρή. Ὅλοι εἶχαν ἀποκοιμηθῆ βαθειὰ ἐπειδὴ εἶχαν κουρασθῆ πολὺ τὴν ἡμέρα. Ἡ Μαριόλα ἐμπῆκε σιγὰσιγὰ καὶ ἔκοψε γρήγορα ἕνα μεγάλο κομμάτι ἀπὸ τὸ τομάρι τῆς Μουγγρῆς γιὰ νὰ κάνῃ ἕνα δισσάκι· ὕστερα ἐπέρασε στὴν ἄλλη κάμαρα κ' ἔγδαρε μονομιᾶς τὰ ἐμπροσθινὰ πόδια τοῦ Ἀρπάχτρα καὶ τὰ πισινὰ τῆς Ἀρπάχτραινας καὶ ἐφόρεσε στὰ πόδια της τὰ τομάρια· μ' αὐτὸν τρόπο εἶχε παπούτσια γουνωμένα, ἐφωδιασμένα μὲ νύχια ἀντὶ γιὰ καρφιά. Ἔπειτα ἔφυγε κρυφὰ κι' ἔβγῆκε στὸ δρόμο, ἐνῷ οἱ τρεῖς δυστυχισμένοι ἐξύπνησαν καὶ μουγγρίζοντας ἀπὸ τὸν πόνο, ἔτρεξαν στὸ παράθυρο.

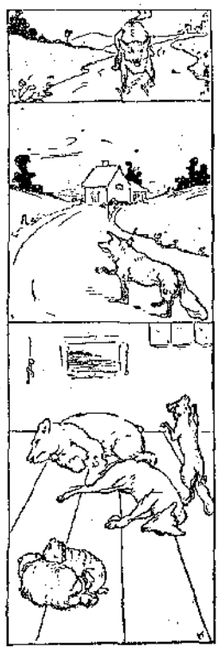

—Ἔχετε γειά! τοὺς ἐφώναξεν ἡ Μαριόλα, ἡ ὁποία ἦταν ἕτοιμη νὰ πάρῃ δρόμο.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

Η ΔΙΑΚΟΠΕΙΣΑ ΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 417)

— Μάλιστα, μάλιστα! ἀπήντησαν μερικοὶ στρατιῶται.

— Λοιπόν, τί λέτε; Δὲν θὰ μπαρούσατε νὰ διοργανώσετε τίποτε παρκοτάσεις; Θὰ παρευρεθῶ εὐχαρίστως καὶ ἂν τὸ θέαμα ἀξίζῃ τὸν κόπον, θὰ δώσω μίαν ἀμοιβήν, ποῦ θὰ σᾶς ἐπιτρέψῃ νὰ καλοπεράσετε ὅταν θὰ γυρίσωμε στὴν πόλι... Ἐλᾶτε, βασίζομαι σὲ σᾶς, καὶ ἅμα ἑτοιμασθοῦν ὅλα, μὲ εἰδοποιεῖτε. Φιλοτιμηθῆτε νὰ παίξετε καλὰ τοὺς ρόλους σας. Γειά σας, παιδιά!

Καὶ μὲ αὐτὰ τὰ λόγια ἀπεμακρύνθη, διὰ νάφίσῃ ἐλευθέρους τοὺς στρατιώτας του νὰ συσκεφθοῦν καὶ νὰ κάμουν τὰς ἀναγκαίας προετοιμασίας.

Ἓν ριπῇ ὀφθαλμοῦ, ὁ σταθμὸς ἔγεινεν ἀγνώριστος ἀπὸ τὴν μεγάλην ζωηρότητα ποῦ ἀνεπτύχθη. Κοστούμια κατεσκευάζοντο βαστικά, καὶ ὁ Θεὸς τὸ ξέρει πῶς! Εὐτυχῶς ποῦ οἱ Ζουάβοι εἶνε ἐφευρετικοί. Καὶ μὲ τὴν ἰδίαν ταχύτητα ἐγράφοντο, ἐμοιράζοντα καὶ ἀπεστηθίζοντο οἱ ρόλοι, — αὐτοσχέδιοι βέβαια, διότι εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ Ἄτλαντος δὲν ἦτο εὔκολον νὰ εὑρεθοῦν Συλλογαὶ δραμάτων καὶ κωμῳδιῶν!..

Τὴν ἐπαύριον, ὁ λοχαγὸς προσεκλήθη νὰ τιμήσῃ διὰ τῆς παρουσίας του τὴν παράστασιν, ἡ ὁποία θὰ ἐδίδετο, ἐννοεῖται, ἐν ὑπαίθρῳ. Ὡς σκηνὴ θὰ ἐχρησίμευε μικρὸς ἀμμώδης γήλοφος, ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ ὁποίου οἱ ἠθοποιοὶ θὰ ἐβλέποντο καλὰ ἀπ' ὅλους τοὺς θεατάς. Ὁ λοχαγὸς εἶχε τοποθετήσῃ σκοποὺς γύρω εἰς τὸ στρατόπεδον, φοβούμενος κανένα αἰφνιδιασμόν, διότι, ἂν καὶ οἱ Ἄραβες δὲν εἶχον φανῇ ὡς τώρα, κανὲν μέτρον προνοίας δὲν ἔπρεπε νὰ παραμελῆται.

Καὶ ἡ παράστασις ἤρχισε.

Νεαρὸς στρατιώτης μὲ ἠχηρὰν φωνὴν παρουσιάσθη καὶ ἀνέγνωσε τὸ πρόγραμμα, τὸ ὁποῖον περιεῖχε πρῶτα μίαν στρατιωτικὴν φάρσαν, «Τὰ μεγάλα γυμνάσια», ἔπειτα μίαν κωμικὴν σκηνὴν «Ἡ γάτα τῆς κυρὰ-Μιχάλαινας», καὶ εἰς τὸ τέλος καντονέττας καὶ χορῳδίας.

Ἡ στρατιωτικὴ φάρσα ἐχειροκροτήθη πολὺ καὶ ἤρχισεν ἡ «Γάτα τῆς κυρὰ-Μιχάλαινας». Τὴν κυρὰ-Μιχάλαιναν ὑπεκρίνετο ἕνας στρατιώτης, τοῦ ὁποίου τὸ σῶμα, κρυμμένον ὀπίσω ἀπὸ μικρὸν πρόχωμα ἐξ ἄμμου, ὑψωθὲν ἐπίτηδες, δὲν ἄφινε νὰ φαίνεται παρὰ μόνον τὸ κεφάλι, κωμικῶς σκυφωμένον μ' ἕνα μανδήλι πολύχρωμον, ὡς κεφάλι γρηᾶς ποῦ ἐπρόβαλλε τάχα ἀπὸ παράθυρον. Ὅλοι ἐγελοῦσαν μὲ τὴν ἀστεῖαν αὐτὴν ἐμφάνισιν. Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ποῦ ὁ ἠθοποιὸς-στρατιώτης, μὲ θρηνώδη γεροντικὴν φωνὴν ἐξεφώνιζεν: «Ἔχασα τὴ γάτα μου!.. μὴν εἴδατε τὴ γάτα μου;...» μία δυνατὴ κραυγὴ ἀντήχησεν ἀπὸ τὰ στόματα τῶν ἄλλων ἠθοποιῶν:

— Εἰς τὰ ὅπλα!.. Ἀραπάδες!..

Καὶ ὅλοι μαζί, ὁρμήσαντες νὰ πάρουν τὰ ὅπλα των, ἐπραγματοῦσαν μὲ ἰσχυρὰν φωνὴν τὴν ἐπῳδὸν μιᾶς ὀπερέττας:

Ἔμπρός, παιδιά,
Μέσ' στὴ φωτιά!
Ὅλοι ἔμπρός! ἔμπρός!..

Οἱ «Ἀραπάδες» ἐσταμάτησαν πρὸς ἀπτιμὴν ἔκπληκτοι. Ἐνόμισαν, ὅτι θὰ κατώρθωναν νὰ προκαταλάβουν τοὺς Γάλλους ἀνυπόπτους καὶ ἀμερίμνους, καὶ ἰδοὺ ὅτι ἐκεῖνοι τοὺς ἔθλεπαν πρὶν φωνάξουν «εἰς τὰ ὅπλα» οἱ σκοποί των. Τί νὰ ἦσαν ὅμως οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ μὲ τὰ λόκοτα φορέματα, οἱ συνηθροισμένοι ἐπὶ τοῦ μικροῦ γηλόφου; Δὲν ἠμπορεῦσαν νὰ τὸ μαντεύσουν καὶ ἡ ἀμφιβολία αὐτὴ ἀνέκοπτε τὴν ὁρμήν των.

Ἐπωφελήθησεν ἀπὸ αὐτὸ οἱ Ζουάβοι. Τί τοὺς ἔμελε τοὺς ἠθοποιοὺς ἂν διεκόπτετο ἡ παράστασις; Θὰ ἔπαιζαν τώρα ἕνα ἄλλον ρόλον, ποῦ τοὺς ἄρεσε πολὺ καλλίτερα. Κατὰ διαταγὴν τοῦ λοχαγοῦ, προήλασαν ὅλοι. Ἔπρεπε νὰ σπεύσουν, χωρὶς νάφίσουν καιρὸν εἰς τὸν ἔκπληκτον ἐχθρὸν νὰ συνέλθῃ. Οἱ κατασκοποί του θὰ τῷ διηγήθησαν ἴσως, ὅτι ἀπὸ τινων ἡμερῶν οἱ στρατιῶται ἐφαίνοντο ἄθυμοι καὶ ἀνόρεκτοι. Ὤ, μὲ πόσην χαρὰν θὰ τοὺς ἔδειχναν τώρα τὸ ἐναντίον!

Ἔμπρός, παιδιά!
Μέσ' στὴ φωτιά!

Τί θαυμασία ἔφοδος, μὲ ὅλην τὴν ἀντίστασιν τῶν Βεδουίνων, οἱ ὁποῖοι ἐν τῷ μεταξὺ εἶχον συνέλθῃ! Αὐτοὶ ποῦ ἐνόμισαν ὅτι θὰ προσβάλουν, ἠναγκάσθησαν τώρα νὰμυνθοῦν. Τὸ ἔκαμναν μὲ γενναιότητα, ἀλλά, μολονότι ὁ ἀριθμὸς των ἦτο δεκάκις ἀνώτερος τοῦ τῶν Γάλλων, μὲ δυσκολίαν τοὺς ἄφινεν ἡ πρώτη των ἐντύπωσις. Φύσει προληπτικοί, δὲν εἶχαν σχηματίσῃ ἀκόμη ἰδέαν περὶ τοῦ εἴδους τῶν ἐχθρῶν, τοὺς ὁποίους ἀντιμετώπιζαν. Τοῦτο συνετέλεσεν ἀκόμη περισσότερον εἰς τὴν νίκην τῶν Ζουάβων, οἱ ὁποῖοι, μεθ' ὅλην των τὴν ἀνδρείαν, θὰ κατεσυντρίβοντο ἄλλως διὰ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ἀριθμοῦ.

Τελοσπάντων, οἱ «Ἀραπάδες» ὑπεχώρησαν. Ὁ λοχαγὸς διέταξε τότε νὰ τοὺς καταδιώξουν ἕως εἰς τὰ στενά, μεταξὺ δύο βουνῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἐφόβεῖτο νὰ εἰσχωρήσῃ. Ἡ ἥττα τοῦ ἐχθροῦ ἦτο τελεία, ἐνῷ ἀπὸ τοὺς Ζουάβους δὲν ἐφονεύθη κανείς. Μόνον δύο-τρεῖς ἐπληγώθησαν ἐλαφρῶς, καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἡ «Κυρὰ Μιχάλαινα», ἡ ὁποία, ἀστειευομένη μὲ τὴν πληγήν της, ἔλεγεν ὅτι τὴν ἔπαθεν ἐνῷ ἐζητοῦσε τὴν γάταν της.

Καὶ οἱ ἄλλοι ἐγελοῦσαν, ἐγελοῦσαν!

Ἐπέστρεψαν εἰς τὸν σταθμόν. Ὁ λοχαγὸς Λιεζὲ ἦτο κατευχαριστημένος διὰ τὴν ἰδέαν ποῦ τοῦ ἦλθεν. Ὄχι ὅτι ἀμφέβαλλε περὶ τῆς γενναιότητος τῶν στρατιωτῶν του, εἰς οἱανδήποτε περίστασιν· τὸ αὐτοσχέδιον ὅμως θέατρόν των εἶχεν ἐπιτύχῃ δι' τῶς, πρῶτον διότι εἶχεν ἐπαναφέρῃ εἰς τοὺς ἄνδρας τὸ θάρρος καὶ τὴν εὐθυμίαν, καὶ δεύτερον διότι, κατ' εὐτυχῆ σύμπτωσιν, εἶχεν ἐπιτρέψῃ εἰς τοὺς ἠθοποιοὺς-στρατιώτας νὰ διακρίνουν τὸν ἐχθρὸν πολὺ ἐνωρίτερα ἀφ' ὅσον θὰ τὸν διέκριναν οἱ σκοποί.

— Σᾶς συγχαίρω, παιδιά, τοὺς εἶπε, μόλις ἀποκατεστάθη ἡ τάξις εἰς τὸ μικρὸν στρατόπεδον. Σᾶς ὑπεσχέθην μίαν ἀμοιβήν, ἐὰν τὸ θέατρόν σας ἐπετύγχανεν. Ἀλλ' ἡ παράστασις εἶχε δύο μέρη: Τὸ πρῶτον κωμικόν, τὸ δεύτερον δραματικόν. Σᾶς ὀφείλω λοιπὸν δι πλῆν ἀμοιβὴν καὶ εἰμπορεῖτε νὰ εἶσθε βέβαιοι, ὅτι δὲν θὰ λείψω νὰ σᾶς τὴν δώσω. Κ' ἐπειδὴ αὐταὶ οἱ παραστάσεις σᾶς διασκεδάζουν, θὰ διοργανώσωμεν καὶ ἄλλας. Ἔχω πεποίθησιν, ὅτι δὲν σᾶς ἐμποδίζουν ἀπὸ τὰ καθήκοντά σας καὶ μάλιστα, ὅταν θὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς στρατῶνα, θὰ ἐνεργήσω ὥστε νὰ ἔχετε τὸ θεατράκι σάς.

Τὰ λόγια τοῦ ἀξιωματικοῦ ἐχαιρετίσθησαν μὲ τὴν ὁμόθυμον κραυγήν:

— Ζήτω ὁ λοχαγός!

Ἀλλ' αὐτὸς ἀπεκρίθη:

—Ὄχι, παιδιά μου, νὰ λέτε καλλίτερα «Ζήτω ἡ Πατρίς!»

Καὶ οἱ στρατιῶται ἐφώναξαν μὲ ὅλην των τὴν δύναμιν τὰς τρεῖς λέξεις, τὰς ὁποίας ἐπανέλαβον αἱ ἠχοὶ τῆς ἐρήμου:

— Ζήτω ἡ Πατρίς!

(Clotilde Leclerc)

ΠΕΤΡΟΣ ΠΥΡΓΩΤΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΜΟΣΧΑΡΙ

Ἀγαπηταί μου,

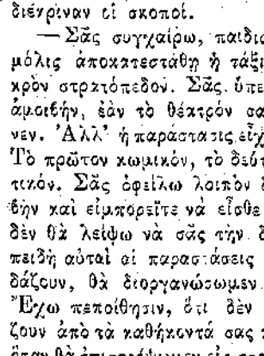

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ τὴν Γιαγιά;... Ἔ, καὶ ποιὸς δὲν γνωρίζει τὴν καλὴ Γιαγιά, τὴν ἑκατόχρονη γρηούλα, ποῦ ἔχει ἐγγόνια καὶ τρισέγγονα!.. Καθισμένη εἰς μίαν πολυθρόνα, περνᾷ ἡσυχα-ἡσυχα τὰς τελευταίας ἡμέρας της. Μὲ τὸ γουνωτὸ τζιποῦνι της, μὲ τὸ μαῦρο τσεμπέρι της, μὲ τὰ θαμπά, μισόκλειστα μάτια της, σὰν βυθισμένα εἰς κάποιον ὄνειρον, εἰς ρεμβασμὸν ἀτελείωτον, μὲ γαλήνην ἀπόκοσμην καὶ μὲ μεγαλοπρέπειαν ἐρειπίου ποῦ μίαν φορὰν θὰ ἦτο κάτι ὡραῖον, — νὰ ἡ Γιαγιά, ἡ τρισέβαστη. Θὰ ἔλεγες ὅτι εἶνε ἡ προσωποποίησις τοῦ Παρελθόντος, ἡ ἐνσάρκωσις τοῦ Θρύλου, ἡ ἀντιπρόσωπος τῆς Παραδόσεως. Τὰ τωρινὰ τῆς εἶνε σχεδὸν ξένα. Δὲν καλακούει, δὲν πολυ-μιλεῖ, δὲν νοιάζεται, δὲν ἀνακατεύεται. Ἡ μνήμη της, ἐξασθενημένη, ἔχει κάπου-κάπου ἐλλάμψεις παράξενες. Τότε μόνον ζωηρεύει λιγάκι, τῆς ἔρχεται ὁ οἶστρος καὶ διηγεῖται στὰ ἐγγόνια της ἱστορίες παληὲς ἢ σιγοψάλλει μὲ βραχνή, ἀλλόκοτη φωνή, τραγούδια παληά, κομματιασμένα, ποῦ δὲν τὰ ξεύρει ἢ δὲν τὰ θυμᾶται πλέον κανείς. Γρήγορα πάλι ξαναβυθίζεται στ' ὄνειρό της. «Ὁ κόσμος νὰ χαλᾷ ἔξω — λέγουν τὰ ἐγγόνια της μὲ γέλια, — ἡ γιαγιὰ δὲν παίρνει χαμπάρι. Καὶ κανονια νὰ πέφτουν, τῆς φαίνεται πῶς κάποιος... κτυπᾷ τὴν πόρτα.» Εὐκολώτατα ἔτσι τῆς κρύβουν ὅλα τὰ δυσάρεστα καὶ ἀπὸ τὰ εὐχάριστα πάλιν δὲν τῆς λέγουν, παρὰ ὅ,τι εἶνε ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ μάθῃ: ἕναν ἀρραβῶνα, ἕνα γάμο, μιὰ γέννησι, ἕναν ἔρχομό. Ὤ, εἶνε τόση «φασαρία» νὰ κάμῃς τὴ κουφὴ Γιαγιὰ νὰκούσῃ καὶ νὰ καταλάβῃ τί τῆς λές! πρέπει νὰ ξεφωνίζῃς μιὰ ὥρα!..

Προχθὲς ὅμως, ὅταν ἦλθε ἡ εἴδησις τῆς Θεσσαλονίκης καὶ «ὁ κόσμος ἔξω χαλοῦσε», δὲν ἐβάσταξε ἡ ψυχή τους νὰφίσουν τὴ Γιαγιὰ χωρὶς νὰ τῆς τὸ ποῦν. Διὰ τί ἄλλο εἶχε ζήσῃ καὶ βασανισθῆ ἑκατὸν χρόνια ἡ καϊμένη, παρὰ διὰ νὰκούσῃ εἰς τὸ τέλος τὴν μεγάλην ἐθνικὴν εὐτυχίαν καὶ νὰ 'πῇ ὅπως ὁ Συμεών, «νῦν ἀπολύεις τὴν δούλην σου»;.. Καὶ τὰ ἐγγόνια της ἔβαλαν τὰ *δυνατά* των καὶ τῆς τὸ εἶπαν:

—Ἀκοῦς, γιαγιάκα;.. Οἱ Χριστιανοὶ διώξανε τοὺς Τούρκους καὶ πῆραν τὴ Θεσσαλονίκη.

Τὸ ἐπανέλαβαν δύο, τρεῖς, πέντε φορές, κ' ἐπιτέλους ἡ Γιαγιὰ τὸ ἄκουσε:

— Τὴ Σαλονίκη;

— Ναί.

— Πῆραν την;...

— Τὴν πῆραν! Κι' αὔριο-μεθαύριο, — ἀκοῦς; — θὰ διώξουν τοὺς Τούρκους καὶ θὰ πάρουν τὴν Πόλι, τὴν Ἁγιὰ Σοφιά.

—Ἀλήθεια;!

— Μὰ δὲν ἀκοῦς καμπάνες, φωνές, πιστολιές, κανονιές; Ὄχι, δὲν κτυπᾷ κανένας τὴν πόρτα... Νά, ἰδὲς καὶ φωταψία! καίεται ἡ Ἀθήνα!..

Ἡ Γιαγιά, ὅ,τι τῆς λέγουν, φθάνει νὰ τὸ ἀκούσῃ καὶ τὸ πιστεύει μὲ τὸ πρῶτο. Ἀνεσηκώθη λιγάκι ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της μὲ κόπο κ' ἔκαμε τὸ σταυρό της. Ἔπειτα ξανακάθησε. Καὶ τὰ μάτια της, τὰ θαμπὰ καὶ μισόκλειστα, ἔβγαλαν δυὸ δάκρυα, μικρούλια κ' αὐτά, σὰν νὰ εἶχε στερεύσῃ ἡ πηγή των.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, παιδιά μου, ἐψιθύρισε, δόξα σοι ὁ Θεός! Εὐλογημένο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου!.. Ἔ, πάλι μὲ χρόνους μὲ καιροὺς, πάλι δικά μας ἦταν!..

— Ναί· καὶ γι' αὐτὸ τὰ ξαναπήραμε, γιαγιάκα!..

Ἡ Γιαγιὰ σώπασε καὶ στάθηκε μιὰ στιγμὴ συλλογισμένη. Κάποια ἀπορία, μεγάλη ἀπορία, ζωγραφίσθη ζωηρὰ στὸ πρόσωπό της κ' ἐφάνη σὰν κάτι νἄθελε νὰ ρωτήσῃ. Τὰ παιδιὰ ἔσκυψαν ἀπὸ πάνω της κ' ἐσίμωναν τ' αὐτάκια των στὸ στόμα της μὲ περιέργεια.

— Τί; ἔκαμαν· τί, γιαγιάκα;

Καὶ ἡ Γιαγιὰ εἶπε:

— Μά... κολύμπησε τὸ μοσχάρι στὸ αἷμα;... Ὁ Θεὸς εἶπε τὸν παληὸ καιρό, πῶς γιὰ νὰ ξαναπάρουν οἱ Χριστιανοὶ τὴν Πόλι, τὴν Ἁγιὰ Σοφιὰ καὶ τὴ Σαλονίκη, πρέπει νὰ κολυμπήσῃ τὸ μοσχάρι στὸ αἷμα. Δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς! Κολύμπησε τὸ λοιπόν;

Τὰ παιδιὰ κυττάχθηκαν. Ὡς νὰ ἔλεγαν: Τί παραμύθια μᾶς ψάλλει ἡ γιαγιά;... Ἔπειτα, γιὰ νὰ τὴν ἡσυχάσουν, τῆς εἶπαν:

— Ναί, ναί, κολύμπησε. Ἕνα μοσχαράκι, ἀλήθεια, — τὸ λέει τὸ τηλεγράφημα, — ἔφυγε ἀπ' τὴ Σαλονίκη καὶ πάει στὴν Πόλι, κολυμπώντας ὅλο 'ς αἷμα. Ἀκόμα κολυμπᾷ, γιαγιάκα!..

Κ' ἔβαλαν τὰ γέλια: Τί παραμύθια πάει καὶ πιστεύει αὐτὴ ἡ Γιαγιά!..

Καὶ ὅμως!..

Χιλιάδες καὶ μυριάδες, ἀγαπητοί μου, εἰς τὸν μεγάλον καὶ φοβερὸν αὐτὸν πόλεμον, σκοτώθηκαν, πληγώθηκαν, ἔχυσαν τὸ αἷμά των, διὰ νὰ ξαναπάρουν οἱ Χριστιανοὶ τὴν ἀτίμητον κληρονομίαν. Ἀλήθεια τὸ μοσχάρι κολύμπησεν εἰς τὸ αἱμάτινον ποτάμι ποῦ ἐπλημμύρισεν ὅλην τὴν Βαλκανικὴν καὶ ἴσα-ἴσα τὸ τίμιον αὐτὸ χριστιανικὸν αἷμα, ποῦ ἔρευσε τόσον ἄφθονον, θὰ σφραγίσῃ διαπαντὸς τὴν μεγάλην Ἀπόφασιν καὶ θὰ ἐπικυρώσῃ τὴν ἀναφαίρετον Ἀνάκτησιν. Ἡ Θυσία ἔγεινε, ἡ Παράδοσις ἐκανοποιήθη. Ἡ Γιαγιά, ἡ Ἀντιπρόσωπός της, εἰμπορεῖ νὰ εἶνε βεβαία, ὅτι τὰ παιδιὰ δὲν τὴν ἐγέλασαν: Τίποτε δὲν ἔλειψε νὰ γίνῃ ἀπ' ὅ,τι εἶπεν ὁ Θεός...

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Δικαίως ὀνομάζομεν τὴν γῆν *μητέρα*, ἀφοῦ τὴν ποδοπατοῦμεν καὶ αὐτὴ δὲν παύει νὰποδίδῃ καρποὺς καὶ ἄνθη.

***

Ἂν ἡ ἀλογόμυγες δὲν ἐκυνηγοῦσαν τὰ ζῷα, ἀλλὰ τὰ ζωῶδη ἔνστικα, πολὺ θὰ ὑπέφεραν μερικοὶ ἄνθρωποι στερούμενοι καὶ οὐρᾶς διὰ νὰ τὲς διώχνουν.

***

Εἰς ὅλον τὸν κόσμον, πολλοὶ κουτοὶ κάμνουν ἕνα ἔξυπνον· 'ς ἐμᾶς πολλοὶ ἔξυπνοι κάμνουν ἕνα κουτόν. Δ. ΓΡ. Κ.

ΠΕΤΡΟΣ ΡΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÈS)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΑ' *(Συνέχεια)*

— Τότε λοιπόν, ἱκέτευσεν ὁ Ροδριγκές, ἂν εἶμαι πράγματι χαμένος, ἀπαλλάξατέ με ἀπὸ τοὺς ἀνυπόφορους πόνους μου, σᾶς παρακαλῶ, σᾶς ἐξορκίζω!..

Ὁ Ἀντώνης ἐπενέβη, δείχνων τὴν φιάλην μὲ τὴν μορφίνην.

—Ἐδῶ-μέσα εἶνε ἕνα γιατρικό, εἶπε, ποῦ ἀμέσως θὰ σὲ κάμῃ νὰ κοιμηθῇς...

— Δόστε μου...γρήγορα...γιατὶ πονῶ φοβερά!..

— Μίλησε πρῶτα· πὲς τοῦ παιδιοῦ ποῦ εἶνε ὁ πατέρας του.

— Θὰ τοῦ τὸ 'πῶ, ἐτραύλισε, τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸ φάρμακον.

— Ὁρκίσου 'στὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς σου, πῶς θὰ πῇς ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Τ' ὁρκίζομαι!

— Νὰ τὸ μπουκαλάκι, στὸ βάζω στὸ χέρι σου, ὑπέλαβεν ὁ πουλπέρος, κάμνων συγχρόνως ὅ,τι ἔλεγεν· ἀλλὰ θὰ κρατήσω τὸ χέρι σου στὸ δικό μου καὶ δὲν θὰ σάφισω νὰ πιῇς οὔτε στάλα, ἂν δὲν μιλήσῃς!

Ἡ βεβαιότης ὅτι θὰ ἠμποροῦσε νὰ πιῇ τὸ ναρκωτικόν, κατεπραΰνεν ὀλίγον τὸν τραυματίαν. Ἀνεσηκώθη ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνός του, τοὺς ἐκύτταξεν ἐλόγυρα μὲ βλέμμα εἰρωνικὸν καὶ μὲ τὴν θελκτικήν του φωνήν, ὡς νὰ ἀγγέλλε κάτι καλόν, εἶπε σταθερῶς:

— Τὸν ἀποκοίμισα μὲ χλωροφόρμιο, καὶ ἔπειτα, μὲ μιὰ μόνο μαχαιριά, τοῦ ἄνοιξα τὸν λαιμό.

—Ὤχ, πατέρα μου! πατέρα μου! ἐφώναξεν ὁ Πέτρος μὲ τέτοιαν φωνὴν ἀπογνώσεως, ὥστε ὅλοι ὥρμησαν πρὸς αὐτόν, συγκεκινημένοι καὶ ἔντρομοι.

Ἐπωφεληθεὶς τῆς γενικῆς συγκινήσεως, ὁ Σάρδας, μόλις ἠσθάνθη ἐλεύθερον τὸ χέρι του, ἔσπευσε νὰ πίῃ ὅλην τὴν μορφίνην, καὶ τώρα ἀπεκοιμᾶτο, ἐνῷ ἡ μαύρη κηλὶς τῆς γαγγραίνης ἁπλώνετο εἰς τὸν σπασμένον μηρόν του. Ὁ ἰατρὸς τὸν ἐξανασκέπασεν, ἁπλῶς ἀπὸ ἀνθρώπινον αἴσθημα σεβασμοῦ, διότι τὰ πάντα εἶχον τελειώσῃ...

«Ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα...» (Σελ. 424, στ. 6'.)

Ἡ λύπη τοῦ Πέτρου

Τὸ δυστυχισμένον παιδί, μὲ τὴν καρδίαν συντετριμμένην ἀπὸ τὴν μεγάλην λύπην, ἐξῆλθε καὶ ἔνευσεν ὅτι θέλει νὰ τὸν ὁφίσουν μόνον. Κ' ἐκεῖ ἔξω, ἐξαπλωθεὶς πρηνὴς ἐπὶ τῆς χλόης, ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἀπαρηγόρητα, ἀναίσθητος πρὸς κάθε τί γύρω του.

Ἕνα ἄλογον ποῦ ἐπερνοῦσεν ἀπὸ ἐκεῖ, ἐπλησίασε, τὸν ἐμύρισε καὶ ἐξηκολούθησεν ἡσύχως τὸν νυκτερινόν του δρόμον.

Ὧραι ἐπέρασαν ἔτσι.

Καὶ ἀνέτειλεν ἡ λαμπρὰ ἡμέρα, φωτίζουσα τὴν σπαρακτικὴν εἰκόνα τοῦ φιλοστόργου υἱοῦ, ὁ ὁποῖος ἔκλαιεν ἀκόμη τὸν πατέρα του.

Ὁ Ἀντώνης τὸν ἐπλησίασε, τὸν ἤγγισεν εἰς τὸν ὦμον καὶ τῷ εἶπε σιγά:

— Θάρρος, φίλε μου. Συλλογίσου ὅτι εἶσαι ἄνδρας; κ' ἔχεις νὰ παρηγορήσῃς καὶ μητέρα.

— Δυστυχισμένη μου μητέρα!.. ἐψιθύρισεν ὁ Πέτρος· μόλις τὸ μάθῃ, θὰ πεθάνῃ!..

— Προσπάθησε νὰ τὴν ἐγκαρδιώσῃς... ἄφισέ την μὲ τὴν ἐλπίδα...

— Ναί, ἔχεις δίκιο... πρέπει νὰ ντροπιάσω... ἕνας ἄνδρας δὲν πρέπει νὰ κλαίῃ ποτέ.

«Καλὴν ἀντάμωσιν, φίλοι μου!» (Σελ. 426, στ. 6')

— Καὶ τὸ θῦμα τώρα πιὰ πῆρε τὴν ἐκδίκησί του...

— Τί μὲ μέλει τώρα γιὰ τὴν ἐκδίκησι! μήπως θὰ μοῦ ξαναδώσῃ αὐτὴ τὸν πατέρα μου; Ἀχ, πῶς ἐχάθη τέτοιος ἄνθρωπος!..

Τὰ δάκρυα τὸν ἔπνιγαν. Ἔβαλεν ὅμως δύναμιν καὶ κατέπνιξε τὴν λύπην του, συλλογισθεὶς ὅτι ἔπρεπε νὰ λάβῃ ἀποφάσεις.

Ἐπανῆλθεν εἰς τὸ *ράντσο*.

Πρὸ μιᾶς ἤδη ὥρας, ὁ Σάρδας ἐκοιμᾶτο τὸν αἰώνιον. Ὁ ἰατρὸς τὸν εἶχε πλύνῃ καὶ τοῦ εἶχε κτενίσῃ μαλλιὰ καὶ γένεια. Τὸ πρόσωπόν του εἶχεν ἀναλάβῃ τὴν γαλήνην του καὶ ἦτο ὡραῖον ὡς ἄγγελου.

«Πῶς νὰ μὴ τοῦ ἔχῃ κανεὶς ἐμπιστοσύνη; πῶς νὰ τὸν ὑποπτευθῇ; ἐψιθύρισεν ὁ Πέτρος. Θὰ ἔλεγε κανεὶς ὅτι εἶνε ἡ καλωσύνη καὶ ἡ τιμιότης ἐνσαρκωμένη.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε, ὅτι ποτέ μου δὲν εἶδα ὡραιότερον ἄνθρωπον ἀπὸ αὐτόν, ἐβεβαίωσεν ὁ ἰατρός· τί ἐπικίνδυνον ἑρπετόν!

— Τί θὰ τὸν κάμωμε;

— Οἱ γκῶσσοι σκάβουν τώρα ἕνα λάκκο, ἀπεκρίθη ὁ Ἀντώνης, γιατὶ σὲ ξέρω καὶ τὸ κατάλαβα πῶς θὰ τὸ συλλογιζόσουν κι' αὐτό...

— Φυσικά, δὲν θὰ ἤθελα νὰ μείνῃ ἄταφος... Εὐχαριστῶ, Ἀντώνη· μὲ κρίνεις καλά.

Ἐνῷ ἡτοιμάζετο ὁ ἐνταφιασμὸς τοῦ κακούργου, ὁ Πέτρος, ἐμπρὸς εἰς τὸν Ἀντώνην, ἐχώρισεν εἰς τρία μερίδια τὰ ἀργεντινὰ χαρτονομίσματα ποῦ εἶχον εὑρεθῇ εἰς τὰ θυλάκια τοῦ Σάρδα.

Ἔδωσε τὸ ἕνα εἰς τὸν ἰατρὸν καὶ τἄλλα εἰς τοὺς γκώσσους, οἱ ὁποῖοι ἤρχοντο νἀναγγείλουν ὅτι ὁ τάφος ἦτο ἕτοιμος.

Τὰ χρήματα ἦσαν ἀρκετὰ ὥστε νὰ ἱκανοποιηθοῦν ὅλοι μὲ τὸ παραπάνω.

Ὁ Ἀντώνης δὲν ἠθέλησε νὰ πάρῃ τίποτε, λέγων ὅτι ἦτο ἀρκετὰ πληρωμένος μὲ τὴν ἐπιστροφήν του εἰς μίαν ἄλλην, τιμίαν ζωήν.

Κάθε τόσον ἐσυλλογίζετο:

— Ποτὲ δὲν ἐπίστευα πῶς θἄταν τόσο πολὺ εὐχάριστο νὰ κάμνῃ κανεὶς τὸ καλό!

Καὶ ὁ Πέτρος ἄλλως τε δὲν ἐπέμεινε, θέλων νὰ τῷ ἀφίσῃ ὅλην τὴν ἀξίαν τῆς ἀφιλοκερδείας του καὶ ἐπιφυλασσόμενος νὰ τὸν ἀνταμείψῃ ὡς φίλον.

* * *

Καλὴν ἀντάμωσιν, φίλοι μου!

Ὑπὸ τὴν πνιγηρὰν ζέστην τῆς πάμπας, μετέφερον τὸ πτῶμα καὶ τὸ ἀπέθεσαν εἰς τὸ βάθος τοῦ λάκκου ποῦ εἶχαν ἑτοιμάσῃ δι' αὐτό.

Πρὶν διατάξῃ νὰ τὸ σκεπάσουν, ὁ Πέτρος ἐστάθη καὶ τὸ ἐκύτταξεν ἐπὶ πολύ.

Τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸ ἀντιμετωπίζον τὸν ἥλιον, εἰς τὴν ἀδιατάρακτον γαλήνην του, ἦτο τὸ πρόσωπον τοῦ γόητος, ὁ ὁποῖος εἶχε μαγεύσῃ τὸν μαρκήσιον καὶ εἶχεν ἐλκύσῃ τὴν ἐμπιστοσύνην του, διὰ νὰ βυθίσῃ κατόπιν τὸ μαχαῖρί του εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ στενοῦ φίλου, ἐκ τοῦ ἀσφαλοῦς, μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ ναρκωτικοῦ.

Ἐχώραξε τὰ χαρακτηριστικὰ ἐκεῖνα εἰς τὴν νεαρὰν του μνήμην, ἔχι διὰ νὰ καταρασθῇ καὶ νὰ βλασφημήσῃ, διότι ὁ μαρκήσιος τὸν εἶχε διδάξῃ νὰ ὑποτάσσεται εἰς τοὺς θείους νόμους, ἀλλὰ διὰ νἀντιλήσῃ ἀκόμη ἓν αὐστηρὸν δίδαγμα ἀπὸ τὴν ἀντίθεσιν αὐτὴν τῆς ὡραιότητος καὶ τῆς κακίας.

Οἱ λυγμοί τὸν ἔπνιγαν. Μὴ δυνάμενος νὰ προφέρῃ λέξιν, ἔκαμεν ἕνα νεῦμα. Ὁ Γερώνυμος καὶ ὁ Ἀνσέλμος ἔρριψαν γρήγορα τὰ χώματα κ' ἐσκέπασαν τὸν νεκρόν.

Ὁ νέος ἀπεμακρύνθη ἐκεῖθεν καταβεβλημένος, συντετριμμένος, ὡς νὰ εἶχε θάψῃ τὸν ἴδιον πατέρα του.

Ἐπανῆλθον ὅλοι εἰς τὸ *ράντσο*. Ἐσέλλωσαν γρήγορα τὰ ἄλογα. Ὁ ἰατρὸς ἐπρότεινεν εἰς τὸν Πέτρον νὰ τῷ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς καὶ ὁ Ἀντώνης τὸν συνεβούλευσε νὰ δεχθῇ. Οὕτως ἀπεχωρίσθη τοὺς τρεῖς ἐκείνους ἀνθρώπους τῆς ἐρήμου, οἱ ὁποῖοι ἐδείχθησαν πρὸς αὐτὸν φίλοι τόσον ἀφωσιωμένοι.

Ὁ ἀποχαιρετισμὸς των ἔγεινε κατὰ τὸν ἀργεντινὸν παλληκαρίστον τρόπον: ἐκτυπήθησαν ἀμοιβαίως εἰς τοὺς ὤμους των, ἔπειτα ἔσφιξαν δυνατὰ τὰ χέρια καὶ ἐκαβαλλίκευσαν.

— Καλὴν ἀντάμωσιν, φίλοι μου! ἐφώναξεν ὁ Πέτρος, λυπημένος ποῦ τοὺς ἄφινε.

— Δὲν θὰ σὲ ξεχάσωμε ποτέ! στὸ καλό!

Ἐπῆρε καθένας τὸν δρόμον του, οἱ τρεῖς ἀπ' ἐδῶ, οἱ δύο ἀπ' ἐκεῖ, καὶ μετ' ὀλίγον δὲν ἦσαν, οἱ μὲν διὰ τοὺς δέ, παρὰ σημεῖα μόλις διακρινόμενα εἰς τὸν ὁρίζοντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΜΒ'

ΕΙΣ ΤΟ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

Θλιβερὰ ἐπιστροφή

Ἡ οἰκογένεια Ζολλιὲ ἡτοιμάζετο νὰ καθήσῃ εἰς τὸ τραπέζι, ὅταν ἀνηγγέλθη ὁ Πέτρος.

Ὥρμηταν νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν μὲ τόσον ζωηρὰν χαράν, ὡς νὰ ἔλειπεν ἕνα μῆνα· καὶ ὅμως δὲν εἶχε φύγῃ παρὰ χθὲς τὸ πρωΐ κ' ἐπέστρεφε πολὺ γρηγορώτερα ἀφ' ὅσον ἐπερίμεναν.

Ἀλλὰ κάποιον τροαίσθημα ἀγνώστου κινδύνου τοὺς ἐπίεζε καθ' ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα· κανεὶς εἰς τὸ σπίτι τοῦ τραπεζίτου δὲν ἦτο ἥσυχος καὶ ἡ ἀπουσία τοῦ Πέτρου τοὺς εἶχε φανῇ μακροτάτη.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

Ε'.

Πόσα Ἑλληνόπουλα
Θὰ λὲν τραγούδι
Γιὰ τοὺς πατέρες τους
Τοὺς νικητές,

Ποιὰ νανουρίσματα,
Βυζασταρούδι,
Θὰ σὲ κοιμίζουνε
Σκλάβο ὡς ἔχτες...

Πόσο περήφανα
Στὴ Γῆ, ὅπου πᾶνε,
Θὰ λένε: Εἶμαι Ἕλληνας,
Ἥρωα εἶμαι γυιός!

Πόσοι τὴ Δόξα μας
Θὰ χαιρετᾶνε,
Δόξα, ποῦ ἀθάνατο
Χαρίζει βιός.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Τερατούργημα

Εἰς τὴν Ἀγγλίαν, εἰς ἕνα πάρκον, ὑπάρχει ὁ παράδοξος αὐτὸς ἀνδριάς. Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ τί παριστάνει, οὔτε ποῖος τὸν κατεσκεύασε. Τί σημαίνει ἀρά γε τὸ ξύλινον ἐκεῖνο πόδι (μαρμάρινον ἐννοεῖται) καὶ διατὶ ἡ κεφαλὴ εἶνε γυρισμένη ἀνάποδα; Μόνον ὁ ἀνδριαντοποιὸς θὰ ἠμποροῦσε νὰ μᾶς πληροφορήσῃ.

Τεράστιον Μανιτάρι

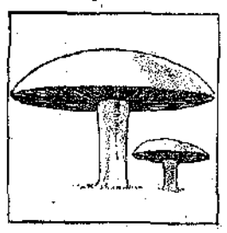

Εἰς δάσος πεύκων, πλησίον τοῦ Φοντθιεϊγ (Γαλλία), ἕνας χωρικὸς ἔδρεψεν, ἔχει χωρὶς κόπον, τὸ τεράστιον αὐτὸ μανιτάρι, τὸ ὁποῖον εἶχε περίμετρον 1μ.20 καὶ βάρος 3 κιλῶν καὶ 125 γραμμαρίων. Τὸ πλησίον του εἰκονιζόμενον, πρὸς σύγκρισιν, εἶνε μανιτάρι μεγέθους κοινοῦ. Προστίθεται ἡ πληροφορία τῶν... φαγόντων, ὅτι τὸ τεράστιον ἦτο καὶ νοστιμώτατον.

Τέχνασμα

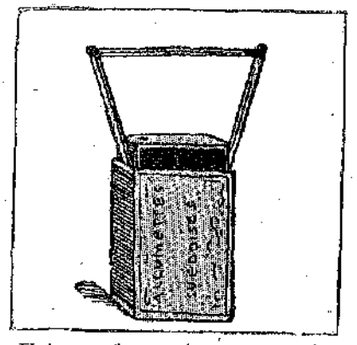

Πάρετε ἕνα κουτὶ σπίρτα τῆς ἀσφαλείας καὶ σφηνώνετε τρία σπίρτα ὅπως σᾶς δείχνει ἡ εἰκών. Ἂν, μ' ἕνα τέταρτον σπίρτον, βάλετε φωτιὰ εἰς τὸ ἐπάνω, καὶ ἀκριβῶς εἰς τὸ μέσον του, ποῖον ἀπὸ τὰ ἄλλα δύο θἀναφλεχθῇ πρῶτα, τὸ δεξιὸν ἢ τὸ ἀριστερόν; Στοιχηματίζετε ὅτι δὲν θἀναφλεχθῇ κανὲν καὶ... κερδίζετε τὸ στοίχημα. Διότι, μόλις πάρῃ φωτιὰν τὸ ἐπάνω σπίρτο, θἀνατιναχθῇ καὶ θὰ πεταχθῇ μόνον του μακράν, ἀφίνον τὰ ἄλλα δύο ἐν ἀσφαλείᾳ.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ Ἠλία Σπ. Κανέλλη

ΚΕ	ΑΙΛ	ΦΟΡ	ΒΑΡ
ΜΕΣ	ΟΣ	ΑΗ	ΛΩ
ΝΙΙ	ΝΙΙ	ΔΙΙ	ΣΗ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται ὥστε νἀποτελεσθοῦν τέσσαρες πόλεις τῆς Εὐρώπης.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου, — συνοδεύονται ὑπὸ ἑνὸς μόνον δεκαλέπτου γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 47ου φύλλου

α') Ἡ πίπα εὑρίσκεται εἰς τὸ ἄκρον τῆς γενειάδος καὶ ἀνάμεσα εἰς τὸν δείκτην τῆς ἀριστερᾶς χειρός·—β') A bon chat bon rat·—γ') Ἀξιέπαινος, εὐγενής, μοχθηρός, εὐσυνείδητος, ἀνόητος.

Ίδε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ Κεφ. Β

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

«Δέσποινα, μάννα τοῦ Χριστοῦ
παρθένα μου θλιμμένη
ποὺ ὁλίγη ἔχεις στὰ μάτια σου
γαλήνη στὴν καρδιά,

Ἄκου τὴν προσευχή μου Ἐσύ,
ποὺ ὁλόθερμη ἀνεβαίνει,
καὶ στέψε τὴν Ἑλλάδα σου
μὲ δάφνινα κλαδιά...»

Τέλλος Ἄγρας

ΜΑΘΗΤΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Ἔχω δυὸ ἐλαττώματα· τὸ ἕνα εἶνε ποῦ μάρέσουν ὑπερβολικὰ τὰ φροῦτα καὶ τὸ ἄλλο ποῦ δὲ θυμᾶμαι πότε βγαίνει τὸ καθένα. Μπορεῖτε π. χ. νὰ μ' ἐρωτήσετε πότε βγαίνουν τὰ κεράσια καὶ νὰ σᾶς πῶ... τὰ Χριστούγεννα. Τὰ κάστανα ὅμως ποτὲ δὲ θὰ ξεχάσω πότε βγαίνουν, ὄχι γιατὶ τάγαπῶ περισσότερο ἀπὸ τἄλλα, ἀλλὰ γιὰ τὸ ἑξῆς τυχαῖο περιστατικό: Εἶχα τελειώσει τὸ Σχολαρχεῖο κι' ἔδινα εἰσιτηρίους ἐξετάσεις στὸ Γυμνάσιο. Ἦταν ἀρχὴ τοῦ Σεπτεμβρίου, ὅταν μιὰ μέρα, μαζεμένοι ὅλοι οἱ μαθηταὶ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ Γυμνάσιο (τῆς Χαλκίδος), εἴχαμε γεμίσει τὴ Λεωφόρο Ἀριστοτέλους περιμένοντας τἀποτελέσματα. Εἴχαμε μαζευτῆ ἀπὸ τὶς δυὸ καὶ περιμέναμε τρεῖς ὧρες, μὰ τίποτα. Στὸ τέλος βαρεθήκαμε νὰ γυρίζωμε, ἐγὼ καὶ δυὸ φίλοι μου, καὶ πήγαμε στὴν ἀρχὴ τῆς ὁδοῦ ποῦ ἦταν ἕνας καστανᾶς, νάγοράσωμε κάστανα. Ἀγοράσαμε λοιπὸν καὶ γυρίζαμε τρώγοντας. Ὅς ποῦ νὰ πᾶμε ὅμως ἐμεῖς κι' ὡς ποῦ νάγοράσωμε τὰ κάστανα, τἀποτελέσματα εἶχαν τοιχοκολληθῆ καὶ διαβασθῆ ἀπ' ὅλους, καὶ καθὼς μᾶς εἶδε ἕνας ἄλλος φίλος μας νὰ γυρίζωμε,—ἐμένα δῆλα δή, διότι γιὰ μένα πρόκειται,—ἄρχισε νὰ φωνάζῃ τὄνομά μου καὶ τὰς λέξεις «Μπούμ!! ... Μπούμ!...» συνοδεύων κάθε Μπούμ!.. μὲ τὴν σχετικὴν χειρονομίαν.

Ἐγὼ ἀπόμεινα μὲ τὸ κάστανο στὸ στόμα κι' ὅταν πιὰ ἔμαθα,—εἶδα δῆλα δή,—τὴν πικρὴν ἀλήθεια, ξανάρχισα νὰ τρώγω τὰ κάστανά μου... γιὰ νὰ πᾶν τὰ φαρμάκια κάτω.

Πῶς λοιπὸν θὰ ξεχάσω πότε βγαίνουν τὰ κάστανα;

Ἀθανάσιος Διάκος

ΕΚ ΤΗΣ ΑΙΝΕΙΑΔΟΣ

... Καὶ εὐθὺς οἱ ἄνεμοι ὡς στρατὸς ὁρμοῦν πρὸς τὴν ἀνοιχθεῖσαν ἔξοδον, ὁρμοῦν πρὸς τὴν θάλασσαν, τὴν ὁποίαν ὁλόκληρον μέχρι τοῦ πυθμένος ἀναταράττουν καὶ μεγάλα πρὸς τὴν ἀκτὴν κυλίουν κύματα. Ἀκούονται ἔπειτα φωναὶ τῶν ἀνδρῶν καὶ τριγμὸς τῶν ἐξαρτυμάτων. Τὰ νέφη ἀρκάζουν αἴφνης οὐρανὸν καὶ γῆν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν Τρώων καὶ νὺξ ζοφερὰ ἐξαπλοῦται ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Βροντᾷ ὁ οὐρανὸς καὶ λάμπει ὁ αἰθὴρ ἀπὸ τὰς συχνὰς ἀστραπάς, ἀφευκτον θάνατον προμηνύουν τὰ πάντα. Εὐθὺς παραλύονται ὑπὸ τοῦ φόβου τὰ μέλη τοῦ Αἰνείου, ἀναστενάζει καὶ τείνων τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ἄστρα, ἀναφωνεῖ: «Ὦ τρὶς καὶ τετράκις εὐτυχεῖς ὅσοι ἔπεσαν ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ τείχη τῆς Τροίας. Διατί νὰ μὴ δυνηθῶ καὶ ἐγὼ νὰ πέσω εἰς τὰ πεδία ἐκεῖαν, ὅπου κεῖται τρωθεὶς ὁ Ἕκτωρ καὶ ὁ μέγας Σαρπηδών; ὅπου ἁρπάσας ὁ Σιμόεις κυλίει ὑπὸ τὰ κύματα τόσους θυρεοὺς ἀνδρῶν, τόσα κράνη, τόσα ἀνδρεῖα σώματα;»

Αἴφνης ἡ θύελλα, ἐγερθεῖσα ὑπὸ τοῦ βορρᾶ, πλήττει τὸ ἱστίον καὶ σηκώνει τὰ κύματα μέχρι τῶν ἄστρων. Θραύονται αἱ κῶπαι, στρέφεται τότε ἡ πρῷρα καὶ πλαγιάζει πρὸς τὰ ὕδατα. Ἐπέρχεται βουνὸν ὕδατος ὑψηλότατον. Ἄλλοι μὲν αἰωροῦνται εἰς τὴν κορυφὴν τῶν κυμάτων, ἄλλοι δὲ βλέπουν τὸ κῦμα χαίνον νὰ δεικνύῃ τὴν γῆν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑδάτων.

(Κατὰ τὸν Βιργίλιον) *Ἀωδωναῖος*

ΣΟΝΕΤΤΟ

Ἀπλωσές, νύκτα, γύρω μου τὰ πέπλα σου [θλιμμένα·
Θάλασσα, κάμπους, χρώματα, σπίτια, [βουνὰ καὶ δάση,
Μὲ τὸ κρυστὸ σκοτάδι σου ἔσβησες ἑνα- [ένα
Ποῦ σὰν μαγνάδι νεκρικὸ ἐπλώθηκε στὴν [πλάση

—

Τὰ σύννεφα σοῦ πλέκουνε σκοταδερὸ κα- [φάσι,
Μαῦρα, γιγάντια, ξωτικά, μουχρὰ καὶ πα- [γωμένα,
Ποῦ τῆς ψυχῆς δὲν εἰμπορεῖ τὸ βλέμμα [νὰ περάσῃ
Καὶ ποῦ κρατεῖ τὰ κάλλη της τὰ μαγικὰ [κρυμμένα.

—

Ἀπόψε ὅλα κοιμήθηκαν στὸ πένθιμό σου [μονῆμα
Ἀπὸ τοὺς θλιβερώτατους κοριμοὺς τῶν [καρυδιῶν,
Ἀπὸ τοῦ γκιώνη τοὺς σκοπούς, ὡς τὸ σπα- [σμένο κῦμα.

—

Νάτανε καὶ τὸν ἔρημον ἐμένα νὰ κοιμήσῃς
Κοὶ μέσα στὰ πυκνότατα τὰ θάμπη τῶν [βραδυῶν,
Τοὺς μαρασμοὺς νὰ πάρῃς μου βουδὰ καὶ [νὰ μὲ σοῦσῃς.

Λύρα τοῦ Φεραίου

ΠΟΛΕΜΟΣ

Τὸ βράδυ, ὅταν οἱ χωριάτισσες κλείσουν τὰ παραθυρόφυλλα καὶ ὅταν ἀνάψουν τὸ τζάκι καὶ βάζουν τὸ φαΐ νὰ βράσῃ, θὰ συναθροισθοῦν κάτω ἀπὸ τὸ τρεμοσβυστὸν φῶς τοῦ λυχναριοῦ καὶ θὰ μιλήσουν γιὰ τὸν πόλεμο. Ὅ,τι ἀκούσει κάθε μιὰ 'στὴν ταβέρνα ἢ 'στ' ἀμπέλι ἢ 'στὸ σιδηρόδρομο, θἄρθῃ νὰ τὸ πῇ.

— Πόλεμος, κυρὰ Στάθαινα.

—Ἄχ παιδάκι μου! Ν' ἀνακαλέσουνε, ποὺ νὰ σκοτωθῇ ὁ κόσμος! λέει μὲ θρῆνο μοιρολογιοῦ ἡ γρηά.

— Μὴ φοβᾶσαι, κυροῦλα, θὰ τὴν νικήσωμε αὐτὴ τὴ φορὰ τὴν Τουρκία, θὰ τὴν φᾶμε! δὲν ἔχει στρατό.

—Ἄχ, μὴ τὸ λέτε αὐτό, παιδάκι μου! Μὴ τὸ λέτε.

— Φοβᾶσαι γιὰ τὸ παιδί σου, κυροῦλα;

— Σᾶματι εἶνε τὸ παιδί μου μόνο; Τόσος κόσμος! Μὰ ποῦ τ' ἄκουσες ἐσὺ αὐτό;

— Τἄκουσα ποὺ τὄλεγε ὁ ἄντρας τῆς κυρὰ Σπύραινας! Ἡ Παναγία νὰ μὲ κάψῃ, ἂν σὲ γελάω!

Καὶ ἡ γρηούλα τυλίγεται καὶ τρέμει πιὰ πολὺ ἀπὸ τὸ φόβο της παρὰ ἀπὸ τὸ κρύο. Φαντάζεται τὸ παιδάκι της πληγωμένο, ὠχρό, καὶ ὅσος καὶ ἂν εἶνε ὁ ἐνθουσιασμὸς τῆς Πατρίδος, ὑποχωρεῖ εἰς τὴν ἀγάπην τῆς μητρός.

Τέλλος Ἄγρας

ΡΕΜΒΑΣΜΟΣ

Ἡ ἡμέρα ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέρμα της.

Κουρασμένος ὁ ἥλιος ἀπὸ τὸ ταξεῖδι του, ἔγερνε σιγὰ-σιγὰ πρὸς τὴν θάλασσαν, ἀφίνοντας ὄπισθέν του τὸν ρόδινόν του μανδύαν.

Στὸν γαλανόλευκον οὐρανόν, ὁ ὁποῖος ὡμοίαζε μὲ γαλανὴν ἐσθῆτα, ἐμφανίζοντο κάπου-κάπου μικρὰ συννεφάκια, τὰ ὁποῖα ἔγερναν πρὸς τὸν Αἶνον, καὶ ἔπειτα ἐχάνοντο ὄπισθέν του. Ἡσυχία ἄκρα παντοῦ ἐβασίλευε. Τίποτε, δὲν ἠκούετο, τίποτε δὲν ἐκινεῖτο. Μόνον ἡ μονότονος φωνὴ τοῦ γρύλλου καὶ τὰ ψιθυρίσματα τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα ἐπροκάλει ἡ πνέουσα ἐλαφρὰ αὔρα, ἐτάραττον τὴν ἡσυχίαν ταύτην.

Ἐγώ, καθισμένη ὑπὸ τὴν σκιὰν ἑνὸς δένδρου, εἰς τὸν κῆπον, ἀνεγίνωσκα, ἀλλ' ὁ νοῦς μου δὲν ἦτο πλέον εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Ἡ μαγευτικὴ εἰκών, ἡ ὁποία ἐξετυλίσσετο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, μὲ ἔκανε νὰ ὀνειροπολῶ. Ἔμεινα 'ς ἐκείνην τὴν θέσιν σχεδὸν ἡμίσειαν ὥραν, ρεμβάζουσα καὶ θαυμάζουσα τὴν ὡραιότητα τῆς φύσεως. Πολὺς καιρὸς παρῆλθεν ἔκτοτε, ἀλλ' ὁσάκις κατεβαίνω εἰς τὸν κῆπον, πάντοτε ἐνθυμοῦμαι τὴν εἰκόνα ἐκείνην, ἡ ὁποία ἐζωγραφίσθη εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ποιμενὶς τοῦ Αἴνου

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Ἑλένη ἔχει τὴν μανίαν νὰ ἑλληνίζῃ.

Μίαν ἡμέραν τὴν ἠρώτησαν ἂν ἀγαπᾷ τὸ μικρό της ἀδελφάκι.

—Ὦ, ναί, ἀπήντησε, τὸ ἀγαπῶ ὡς θυγατέρα ὀφθαλμοῦ!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Οὐρανοῦ.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ 131ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος τὴν 7 Ἀπριλίου 1912 πρὸς εὕρεσιν τῶν εἰς τὰ φύλλα τῆς «Διαπλάσεως» Ἀπριλίου—Ἰουλίου 1912 δημοσιευθεισῶν 184 Πνευματικῶν Ἀσκήσεων.

Ὁ μετὰ τὸ ὄνομα ἀριθμὸς δηλοῖ τὰς ὀρθὰς λύσεις ἑκάστου, οἱ δὲ δύο ἐντὸς παρενθέσεως, οἱ συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Ε, τὰ ἀπονεμηθέντα εἰς ἕκαστον Εὔσημα. Ἐκ τῶν δύο τούτων ἀριθμῶν, ὁ μὲν πρῶτος δηλοῖ τὰ Εὔσημα τῶν Λύσεων, ὁ δὲ δεύτερος τὰ Εὔσημα Ἐπίμονῆς.

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ *(16 ἐτῶν καὶ ἄνω)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Βιθυνὴ Ἑλληνοπούλα***, 156 [9+6Ε].— ***Ἰσότιμοι***, δικαιούμενοι νὰ δημοσιεύσουν εἰς τὴν «Διάπλασιν» τὴν εἰκόνα των ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισὲ καὶ ν' ἀγοράσουν, ἀντὶ δρ. 5 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων 8 δρ.: *Κάρμεν*, 147 [9+6Ε]. — *Μπαρουτοκαπνισμένη Γαλανόλευκη*, 161 [9+6Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Νέλκε***, 138 [8+6Ε]. — ***Μοναστηράκι τοῦ Λεσβάδου***, 136 [8+6Ε]. — ***Ἰσότιμοι***, δικαιούμενοι νὰγοράσουν, ἀντὶ δραχ. 6 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον «Διαπλάσεως» ἐκ τῶν τιμωμένων δρ. 8: *Πρίγκιψ τοῦ Βυζαντίου*, 129 [8+5Ε]. —*Νησιωτοπούλα*, 139 [8+6Ε].— *Ἑλλὰς τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου*, 136 [8+6Ε].— *Ρόδου Μυσοβόλημα*, 142 [8+6Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ὑδραΐκος Χάνος***, 111 [7+6Ε]. — ***Ὑψηλὴ Ἰδέα***, 122 [7+6Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Πηγὴ Ἀγάπης*, 89 [5+4Ε].— *Ἑλληνικὴ Καρδιά*, 56 [4+2Ε].
ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Ρέμπελος*, 27 [2+3Ε].

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ *(12 ἕως 15 ἐτῶν)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Λευκὴ Νυμφαία***, 155 [9+6Ε].—***Ἰσότιμοι***, δικαιούμενοι νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισὲ καὶ νὰγοράσουν, ἀντὶ δρ. 5 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον Διαπλάσεως τῶν 8 δραχμῶν: *Πόθος τῆς Κρήτης*, 152 [9+6Ε].— *Παπαγάλος τοῦ Τσάρου*, 152 [9+6Ε].— *Ροδοπαῖος Ἑλληνόπαις*, 150 [9+6Ε].— *Τέλλος Ἄγρας*, 155 [9+6Ε].— *Αὐγὴ τῶν Ἐλπίδων*, 132 [8+5Ε]. — *Νίκη τοῦ Παιωνίου*, 139 [8+5Ε]. — *Ἑλλὰς τοῦ Ρήγα*, 136 [8+5Ε]. — *Στέλλα Βιολάντη*, 143 [8+6Ε]. — *Βασίλισσα τῆς Κύπρου*, 145 [8+6Ε]. — *Περσεύς*, 146 [8+6Ε]. — *Ναυτάκι τοῦ Ἀβέρωφ*, 141 [8+6Ε]. — *Ἑλληνικὸν Αἰσθημα*, 128 [7+6Ε]. —

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἀσιατικὸν Ἀκρογιάλι***, 110 [6+6Ε]. — ***Μπουμπουκάκι***, 112 [7+4Ε]. — ***Ἰσότιμοι***, δικαιούμενοι ν' ἀγοράσουν, ἀντὶ δραχμῶν 6 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον Διαπλάσεως τῶν 8 δρ.: *Δούλη Ἤπειρος*, 111 [6+5Ε] — *Κλῶνος Μυρσίνης*, 122 [7+6Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ. ***Ἀνοιξις***, 97 [6+5Ε].— ***Στεναγμὸς τοῦ Ἀνέμου***, 92 [5+4Ε]. —***Κυδωνιάτης***, 92 [5+5Ε].— ***Ἰσότιμοι***, δικαιούμενοι ν' ἀγοράσουν, ἀντὶ δρ. 7 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον Διαπλάσεως τῶν 8 δρ.: *Νίκη Στοργή*, 97 [6+5Ε].— *Πανελλήνιος Πόθος*, 98 [6+5Ε].— *Τραλλιανός*, 98 [6+6Ε].— *Φλέργος Χελιδών*, 92 [5+5Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Ἀθηναῖος Ἱππότης*, 87 [5+4Ε].— *Ἔνδοξος Ἰωλκίς*, 57 [4+4Ε].— *Υἱὸς τῆς Σεμέλης*, 61 [4+3Ε].— *Κυραλλία Καστρίτου*, 71 [4+4Ε].— *Χρυσοπηγήτισσα*, 57 [4+4Ε]— *Κυανόλευκος Σημαία*, 78 [5+4Ε].—*Κραυγὴ Νίκης*, 61 [4+3Ε].— *Ζ. ζάνιον Συριανοῦ Παρθεναγωγείου*, 59 [4+2Ε].—*Αὔρα τοῦ Ἀναύρου*, 53 [3+2Ε].— *Ἑκάτη*, 59 [4+4Ε]. —*Δοξασμένη Γαλανόλευκη*, 66 [4+5Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Δαμαστὴς τοῦ Βουκεφάλα*, 25 [2+2Ε].— *Γ. Χ. Βαμβακάρης*, 23 [2+2Ε]. — *Μικρὸς Δόγης*, 23 [3+1Ε].—*Ἄστρος Ἀραπάκος*, 30 [2+2Ε]. — *Ἤχω τῶν Ἀκροκεραυνίων*, 31 [2+2Ε].— *Ἀκακία*, 41 [3+2Ε]. — *Ξανθὴ τοῦ Βορρᾶ*, 27 [2+1Ε].— *Γλυκὸ Χαμόγελο*, 37 [3+2Ε].—*Δούξ τῆς Σπάρτης*, 33 [2+1Ε].—*Λυδία Λίθος*, 24 [2+2Ε].—*Διαφωστεφὴς Ὀλυμπιονίκης*, 29 [2+2Ε] —*Ἀγριοβιολέττα*, 28 [2+2Ε].—*Σαμία Ἥρα*, 33 [2+3Ε].—*Ἱππότης τοῦ Μεσαιῶνος*, 29 [2+3Ε].

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ *(11 ἐτῶν καὶ κάτω)*

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Συριανὴ Αὔρα***, 161 [9+6Ε].— ***Ἰσότιμοι***, δικαιούμενοι νὰ δημοσιεύσουν τὴν εἰκόνα των εἰς τὴν «Διάπλασιν» ἐπὶ πληρωμῇ δρ. 6 διὰ τὴν κατασκευὴν τοῦ κλισὲ καὶ νὰγοράσουν, ἀντὶ δρ. 5 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον Διαπλάσεως τῶν 8 δρ.: *Μήτηρ Ἑλλάς*, 103 [6+5Ε].— *Συλφίς*, 148 [9+6Ε].—*Ἀναγεννητὴς τοῦ Ἔθνους*, 148 [9—5Ε].— *Μάντις Κάλχας*, 141 [9+6Ε].— *Παπάκι*, 95 [6+5Ε].— *Ἔνδοξον Σοῦλι*, 107 [6+6Ε].— *Ζεφυρῖτις*, 138 [8+6Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Ἑλληνικὰ Ἀεράκι***, 89 [5+6Ε].— ***Μικρὸς Πυρπολητής***, 87 [5+6Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: ***Τρελλόπαιδο τῆς Κερκύρας***, 63 [4+3Ε].— ***Καλλικέλαδος Ἀλκυών***, 65 [4+3Ε].— ***Ἥλιος τῆς Ἐλευθερίας***, 58 [4+3Ε].— ***Ἰσότιμοι***, δικαιούμενοι ν' ἀγοράσουν, ἀντὶ δρ. 7 μόνον, ἕνα οἱονδήποτε θέλουν τόμον Διαπλάσεως τῶν 8 δρ.: *Ἀνθιομένη Πασχαλιά*, 67 [4+4Ε].— *Στρατηλάτης τῶν Ἑλλήνων*, 58 [4+3Ε].

ΕΠΑΙΝΟΣ: *Ναπολέων Βοναπάρτης*, 27 [2+1Ε].— *Φρεάντλης*, 31 [2+1Ε].— *Βράχος τοῦ Ζαλόγγου*, 36 [2+2Ε].

ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: *Δὸν Κολοκύθας Πάτερας*, 22 [2+1Ε].— *Γερω-Θωμᾶς*, 23 [2+1Ε].— *Πατρινὸ Ναυτόπουλο*, 17 [1+3Ε].

ΕΣΤΕΙΛΑΝ ΠΡΟΣΕΤΙ ὀρθὰς λύσεις ἀναμιξὶ ἐκ τῶν τριῶν Τάξεων καὶ οἱ ἑξῆς: *Γερω-Δῆμος*, 15 [1+1Ε].—*Μικρὰ Ἀριστοκρᾶτις*, 17 [1+1Ε].— *Δημ. Α. Οἰκονομάκος*, 4 [1Ε]. —*Ἀφελὴς Ξανθούλα*, 5 [1Ε].— *Ρόδον τοῦ Μαΐου*, 6 [1+1Ε].— *Γενναιόψυχος Ἠπειρώτης*, 12 [1+1Ε].— *Νησάκι τῶν Γιαννίνων*, 16 [1+1Ε].— *Στεναγμὸς Δούλης Ἠπείρου*, 20 [1+2Ε]. — *Εὐφημία Σ. Ζέρβα*, 14 [1+1Ε].— *Τὸ Σύνταγμα*, 2.— *Συρανὸ Δὲ Βερζεράκ*, 2.—*Γενναιόψυχος Ἑλληνίς*, 7 [1+1Ε]. — *Τοξότης*, 18 [2+2Ε]. — *Θριαμβεύουσα Ἑλλάς*, 14 [1+1Ε].— *Ἰδεῶδες Ἑλληνίδος*, 16 [1+2Ε].— *Αὐρηλιανὴ Παρθένος*, 1.—*Βυζαντινὴ Ἀηδών*, 22 [2+1Ε].—*Γ. Ι. Ἀδάμ*, 8 [1Ε].—*Βαρελότο*, 17 [1+1Ε].— *Ἀττικὴ Δύσις*, 10 [1Ε].— *Γ. Π. Πατρίκιος*, 3 [1Ε].— *Χρυσόμαλλον Δέρας*, 18 [1+1Ε].—*Α. Ν. Σιδεριάτος*, 3 [1Ε].— *Νεράϊδα τοῦ Εὐξείνου*, 8 [1+1Ε].— *Γωγοῦλα Ἀθ. Χρηστοπούλου*, 3 [1Ε]. — *Ἑλληνόπαις*, 5 [1Ε]. — *Μιμόζα*, 5 [1+2Ε].— *Ἀριάδνεια Νῆμα*, 1.— *Χρυσαλίς*, 5 [1+1Ε] — *Ἀγνὴ Σ. Τσολακίδου* 2.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 31ην Ὀκτωβρίου 1912.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Ὁ νέος 131ος Διαγωνισμὸς πρὸς σύνθεσιν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων διὰ τὴν Α' Ἑξαμηνίαν τοῦ 1913, θὰ προκηρυχθῇ εἰς τὸ προσεχές. Ἐπειδὴ ὅμως οἱ ὅροι θὰ εἶνε οἱ ἴδιοι μὲ τοὺς τῶν προηγουμένων Διαγωνισμῶν, ὅσοι ἔχουν Συλλογὰς ἑτοίμους, εἰμποροῦν νὰ ρυθ τὰς στείλουν ἀπὸ τώρα. Τοὺς παρακαλῶ μάλιστα νὰ σπεύσουν, διότι ὁ καιρὸς ἐπείγει καὶ πρέπει νὰ προετοιμάσω τὰ νέα φυλλάδια τοῦ 1913, εἰς τὰ ὁποῖα θὰ δημοσιευθοῦν Ἀσκήσεις ἀπὸ τὰς πρώτας Συλλογὰς ποὺ θὰ λάβω.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΝΑΝΕΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΣ

Ἡ Προκήρυξις διὰ τὴν τακτικὴν Ἀνανέωσιν τῶν Ἐγγραφῶν ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 47ον φυλλάδιον, ὁ δὲ κατάλογος τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως διὰ τὸ 1913, εἰς τὸ προηγούμενον 48ον. Παρακαλοῦνται καὶ πάλιν ἐκεῖνοι, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου, νὰ τὴν ἀνανεώσουν ὅσον εἰμποροῦν ἐνωρίτερα, διευκολύνοντες οὕτω καὶ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Γραφείου,— ἡ ὁποία δυσχεραίνεται ὅταν συσωρεύωνται εἰς τὸ τέλος πολλαὶ ἐγγραφαί, — καὶ αὐτὴν τὴν Διάπλασιν κατὰ τοὺς χαλεποὺς τούτους καιροὺς τοῦ πολέμου.

Καὶ αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα μοῦ ἔστειλαν τὴν συνδρομήν των πολλοί, τοὺς ὁποίους εὐχαριστῶ θερμῶς.

Τὰς ὀλίγας αὐτάς, ἀλλὰ τόσον ἐνθουσιώδεις λέξεις μοῦ γράφει ἀπὸ τὴν Ρώμην ὁ αἰδ. Albert Bonus, ὁ φιλέλλην Ἄγγλος ἱερεύς, ἕνας ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτέρους καὶ πιστοτέρους μου συνδρομητάς. Τὸς δημοσιεύω χωρὶς νὰ διορθώσω τίποτε, διὰ νὰ ἴδῆτε μὲ τι ὡραίαν ἰδιορρυθμίαν γράφει τὴν γλῶσσάν μας ὁ καλός μας φίλος: «Γράφω ὀλίγας λέξεις διὰ νὰ σᾶς ἐκφράζω ὅλην τὴν χαρὰν μου, ὅλον τὸν θαυμασμόν μου διὰ τὰς νίκας τοῦ ἐνδόξου στρατοῦ ἑλληνικοῦ. Ὦ ἡμέραι πλήρεις τῆς δόξας!»

Συβίλα, μὲ πολλὴν μου χαρὰν ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρόν. Νὰ σοῦ ζήσῃ ἡ νεογέννητη ἀδελφούλα καὶ πολλὰ χαιρετίσματα εἰς ὅλην τὴν παρέα. Τοῦ χρόνου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, ἔ; τί καλά!

Ὡραιότατον καὶ πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ γράμμα σου, *Παπαροῦνα*. Σοῦ συνιστῶ ὅμως νὰ μὴ διαβάζῃς πλέον τὸ «Matin», καὶ ἂς ἠλλαξε γλῶσσαν διὰ τοὺς συμμάχους. Μία λαικὴ ἐντελῶς ἐφημερίς, χωρὶς καμμίαν συβαριτικότητα, δὲν ταιριάζει εἰς τὰ χέρια ἑνὸς κοριτσιοῦ ἀνεπτυγμένου, ποὺ ἐπῆγε στὸ Παρίσι νὰκολουθήσῃ ἀνωτέρας σπουδὰς εἰς τὴν Σορβόννην. Σὲ

συγχαίρω διὰ τὴν ὡραίαν ἀπόφασιν καὶ σοῦ εὔχομαι τὰ ἄρστα. Γράφε μου.

Τὸ γνωρίζω, *Μπουντοκαπνισμένη Γαλανόλευκη*, ὅτι ἡ ἐπιθυμία σου ἦτο νὰ πολεμήσῃς, ἀλλ' ἀφοῦ ἐχρειάζοντο τώρα περισσότεροι νοσοκόμοι παρὰ στρατιῶται, τί νὰ γίνῃ! Δὲν εἶχες τύχην σὰν τοὺς ἄλλους—πάντα ὅμως τὴν πατρίδα ὑπηρετεῖς καὶ σὺ ὡς νοσοκόμος.

Νικήτα Ι. Π., σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἐνθουσιώδη σοῦ μοῦ γράφεις. Ἀφοῦ μοῦ ἔχῃς τόσην ἀγάπην, προσπάθησε νὰ γίνῃς συνδρομητής διὰ νὰ ξακολουθήσωμεν τακτικὴν ἀλληλογραφίαν. Διότι, ξεύρεις, οἱ ἀγοράσται δὲν ἔχουν αὐτὸ τὸ δικαίωμα κ' ἐξαιρετικῶς σοῦ ἀπαντῶ ἐδῶ, ἐπειδὴ μοῦ ἄρεσε πολὺ τὸ γράμμα σου.

Ἡ *Φίλεργος Χελιδών*, ἐκτὸς τοῦ βραβείου ποῦ ἐπῆρεν εἰς τὸν 129ον Διαγωνισμὸν τῶν Ἀσκήσεων, ἐπῆρε κ' ἓν ἄλλο μεγαλείτερον: Ὁ ἐν Ἀμερικῇ θεῖός της κ. Κωνστ. Ν. Βαλσαμάκης, ὅταν εἶδεν ὅτι ἡ ἀνεψιά του ἐβραβεύθη εἰς τὴν Διάπλασιν, τῆς ἔστειλε καὶ αὐτὸς ὡς βραβεῖον ἓν ἑκατόφραγκον, διὰ νὰ τὸ χρησιμοποιήσῃ «πρὸς ἐξακολούθησιν τῆς ἐν τῇ Διαπλάσει δράσεώς της.»—Ἄχ νὰ εἶχα κ' ἐγὼ ἕνα θεῖον εἰς τὴν Ἀμερικήν!..

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς, (ἀλλὰ ποῦ τόπος!) *Ροδοπαῖος Ἑλληνόκαις, Ὡρίων, Ἑλληνοπούλα, Περσεὺς* καὶ *Τέλλος Ἄγρας*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Λύπη καὶ χαρὰ» τοῦ *Τιλλου Ἄγρα*·—«Θυμωμένοι» τοῦ *Ἀθανασίου Διάκου*·—«Ποιήματα» τοῦ *Κύματος*·—Διάφορα τῆς *Ἑλληνοπούλας*·—«Ὁ πόλεμος εἰς τὴν Ξενητειάν» καὶ «Καλὸς οἰωνὸς» τῆς *Παπαρούνας*·—Μικρὰ διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται: «Ἡ Χανούμισσα» (ἀκατάλληλον·)—«Ζωὴ στὸ βυθὸ» (ἀκατανόητον·)—«Τὸ καθεστώς» (μίμησις γαλλικοῦ χρονογραφήματος, ποῦ ἐδημοσιεύθη καὶ εἰς ἑλληνικὴν ἐφημερίδα·)—«Χωρικὸς καὶ φεῖδι» (ἄτεχνη ἢ στιχουργία.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Δαφνοστεφὴς Κυανόλευκος*, α. (Β.Κ.).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάλάξουν: ἡ *Φθινοπωρινὴ Λύσις* (0) μὲ *Ρεθυμα τοῦ Βοσπόρου, Κῦμα, Ἰδιότροπον Ξανθούλαν*· — ἡ *Δαφνοστεφὴς Κυανόλευκος* (0) μὲ *Ἑλληνικὴν Καρδιάν, Γλυκοχάραμα, Δάφνης Στέφανον, Ἐξόριστον Βασιλῆαν, Στέφανον Ἐλαίας, Τοσύχταραν*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Θαλῆν* (μὰ καὶ τὰ γράμματα ἔφθασαν νὰ σᾶς ἀνοίγουν αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι; δὲν τὸ πιστεύω! εἶνε ὑπερβολή·) *Γλυκεῖαν Αὔραν* (ναί, θὰ πραγματοποιηθοῦν, μὴν ἀμφιβάλλῃς! εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν προθυμίαν·) *Φθινοπωρινὴν Λύσιν* (ἔχει καλῶς·) *Βασίλειον Ματθ.* (ἡ πρώτη μόνον συλλαβὴ ἑκάστης λέξεως λαμβάνεται·) *Μαστροχαλαστὴν* (τὰ καράβια μας θὰ ἤρχοντο καὶ σὲ σᾶς, ἀλλὰ τὸ νησί σας, βλέπετε, εἶνε ὑπὸ προστασίαν·) *Ἀττικὴν Λύσιν* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς καλὰς διαθέσεις·) *Κυδωνιάτην* (εὔχομαι νὰ δυναμώσῃς γρήγορα· ἄ, ἔκαμες ἄσχημα νὰ μὴ φανερώσῃς εἰς τοὺς γονεῖς σου τὰς πρώτας σου ἀδιαθεσίας· καὶ δυστυχῶς πολλὰ παιδιὰ ἔχουν αὐτὸ τὸ κακὸ ἰδίωμα· φοβοῦνται τὰ γιατρικά!) *Νησιωτοπούλαν* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὴν προθυμίαν·) *Ἀθανάσιον Διάκον, Κῦμα*, κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν 31ην Ὀκτωβρίου, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

133ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 9ης Δεκεμβρίου)

500. Δεξίγριφος

Φθόγγος, μέλος τοῦ προσώπου,
Ἂν συνενωθοῦν μὲ γράμμα,
Μίαν πόλιν τῆς Ἑλλάδος
Θὰ μᾶς κάμουν ἐν τῷ ἅμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ξανθομάλη

501. Συλλαβόγριφος

Τοῦ σώματός σου μέλος
Μὲ γράμμ' ἂν συνενώσῃς,
Θεὸν ἐκ τῶν ἀρχαίων
Εὐθὺς θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χρυσοσηγήτισσας

502. Μεταγραμματισμὸς

Πόλις τῆς Ἑλλάδος εἶμαι
Καὶ 'στὸν Θεσσαλία κεῖμαι·
Ἕνα γράμμα μου ἂν ἀλλάξῃς,
Τότε, φίλε, μὴ τρομάξῃς,
Ἕνα ζῷον θὰ πηδήσῃ
Καὶ τὴν Ἄσκησιν θὰ λύσῃ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Οὐρανοῦ

503. Ἀναγραμματισμὸς

Εἶμαι εἷς ἐκ τῶν μηνῶν.
Ἂν μὲ ἀναγραμματίσῃς,
Ὄρος, λῦτα, Θρᾳκικὸν
Εἰμπορεῖς νὰ σχηματίσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βυθονῆς Ἑλληνοπούλας

504. Γωνία

\+ * * * * * * = Ποταμὸς τ. Ρωσσίας.
* + * * * * * = Μοῦσα
* * + * * * * = Νῆσος τῆς Εὐρώπης.
* * * + * * * = Κράτος Εὐρωπαϊκόν.
* * * * + * * = Πόλις τῆς Ἰταλίας.
* * * * * + * = Νῆσος τῆς Ἰταλίας.
\+ * * * * * * = Ποταμὸς τ. Ἑλλάδ.

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν Μοῦσαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀκακίας

505. Ἐπιγραφή

Κ Ι Ε Φ Α Υ Ο Α
Ρ Σ Σ Ρ Σ Ν Ο Υ
Ρ Π Τ Ο Υ Χ Ω Ο
Ι Κ Σ Ο Ι Ι Ν Ρ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης (ἀρχαῖον γνωμικόν).

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γαλήνης

506. Μεσοστιχὶς

Τὸ πρῶτον ἀσφαλέστατα θὰ εὕρῃς εἰς τὰ πλοῖα.
Τὸ ἄλλο Γεωγραφικὰ συνέγραψε βιβλία.
Τὸ τρίτον ἀπαραίτητον εἰς τὴν ζωγραφικὴν
Καὶ ποταμὸς τὸ τέταρτον εἰς τὴν Ἀμερικήν.
Ἂν τὰ μεσαῖα γράμματα ὅλων αὐτῶν ἑνώσῃς,
Ὡραῖον, ποικιλόπτερον πτηνὸν θὰ φανερώσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Νέας Ἑλλάδος

507. Κρυπτογραφικὸν

1 2 2 3 4 = Ζῷον.
2 1 3 4 = Κύριον ὄνομα.
3 2 3 1 = Ἐπίρρημα τόπου.
4 3 4 = Ἀντωνυμία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀσυρμάτου Τηλεγράφου

508. Φωνηεντόλιπτον

δ - τ - * * - π ρ τ τ ν

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συριανῆς Αὔρας

509. Γρῖφος

η η
U η η ι ι
ἔτ' τί; θ'
η η η ι ι

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Συλφίδος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀπείρους εὐχαριστίας, ἀγαπητὴ *Κερκυραϊκὴ Αὔρα*, διὰ τὴν ἔνθερμον δεξίωσιν.
Γυλκεῖα Αὔρα. *(ΙΒ', 308)*

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 47ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 428)

ΑΘΗΝΩΝ: Ἀθ. Ζ. Χανιώτης, Εὐαγ. Γεωργίου, Θεοδ. Πανογιωτόπουλος, Κ. Α. Ἀθανασιάδης, Γεωρ. Λαδάκης, Ἀρετὴ Μωραΐτου, Κ. Μωραΐτης, Αὐτοκράτειρα τῆς Ἀνατολῆς.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΓΑΡΓΑΛΙΑΝΩΝ· Δ. Γρ. Κυριακόπουλος·
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαρ. Ναξῶν.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο.
ΠΥΡΓΟΥ: Ν. Πετροῦτσος.
ΤΡΑΓΑΙΑΣ (Νάξου): Νικ. Μ. Γαβαλλᾶς.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἀργυρὼ Ι. Μιχελή.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ:

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ: Θαλῆς.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὀρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐδόθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα ἐκληρώθη δὲ ἡ ἐν Ἀθήναις ΑΡΕΤΗ ΜΩΡΑΪΤΟΥ, ἡ ὁποία ἐνεγράφη δια τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1 Νοεμβρίου.

Οἱ ἀποστείλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστείλαντες λεπτὰ λέπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀθωμανικὸν 10 παρα ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτά· ὅστε δια 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρα).

ΤΟ 35ον ΕΤΟΣ

ΑΠΟ 1ης Δεκεμβρίου 1912 ἡ «Διάπλασις τῶν Παίδων» εἰσέρχεται εἰς τὸ 35ον αὐτῆς ἔτος.—Οἱ συνδρομηταί μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη ἢ λήγει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται Ν' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ΤΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΝ των ἐγκαίρως, καὶ εἰ δυνατὸν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεούντες τὴν συνδρομήν των, ἐτησίαν ἢ ἑξάμηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 30 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ, θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ τῆς πρώτης ἑβδομάδος τοῦ προσεχοῦς Δεκεμβρίου, καθ' ἣν ὁ κληρωθησόμενος, εἷς μόνος, θὰ κερδίσῃ ΜΙΑΝ ΑΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης τῆς Ἑλλάδος, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐλπίδα κέρδους δρ. 50,000.

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1913 θὰ γίνουν ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ Δώρων ποικίλων ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, εἰς ἑκάστην τῶν ὁποίων, κατὰ τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 47ον φύλλον, σελ. 411, θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγκαίρως προπληρώσαντες τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1912. Τὰ Δῶρα, διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς ἑκάστης τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θὰ εἶνε ὅμοια μὲ τὰ τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ἑ. ἔ. ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 48ὸν φύλλον.

ΥΠΕΝΘΥΜΙΖΕΤΑΙ, ***ὅτι εἰς τοὺς ἐγγραφομένους ἢ ἀνανεοῦντας τὴν συνδρομήν των μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου, οἱ Τόμοι τῶν ἐτῶν 1899—1905, τιμώμενοι δρ. 7 ἕκαστος, καὶ οἱ τῶν ἐτῶν 1906—1912, τιμώμενοι δρ. 8, παρέχονται ἐξαιρετικῶς ἀντὶ δρ. τεσσάρων (4) ἕκαστος. Τὸ προνόμιον τοῦτο λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου.***

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2378